

Sygn. akt I C 84/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 maja 2016 r.

Sąd Rejonowy w Kamieniu Pomorskim Wydział I Cywilny

w składzie następującym :

Przewodniczący : SSR Mariusz Swatowski

Protokolant : Justyna Bysiak

po rozpoznaniu w dniu 18 maja 2016 r. w Kamieniu Pomorskim

sprawy z powództwa O. J.

przeciwko Gminie K.

o zapłatę

O R Z E K A

I. Zasądza od pozwanej Gminy K. na rzecz powódki O. J. kwotę 5 000,00 zł (pięciu tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 03 października 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015r., i z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016r. do dnia zapłaty.

II. W pozostałym zakresie powództwo oddała.

III. Tytułem zwrotu kosztów procesu zasądza od pozwanej Gminy K. na rzecz powódki O. J. kwotę 1 222,80 zł (tysiąca dwustu dwudziestu dwóch złotych i 80/100).

IV. Zarządza zwrot ze Skarbu Państwa Sadu Rejonowego w Kamieniu Pomorskim na rzecz powódki O. J. kwotę 378,48 zł (trzystu siedemdziesięciu ośmiu złotych i 48/100) tytułem niewykorzystanej części zaliczki.

Sędzia

I C 84/15

UZASADNIENIE

Małoletnia O. J., reprezentowana przez radcę prawnego H. W., wniosła pozew przeciwko Gminie K., domagając się zasądzenia od pozwanej kwoty 7 000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty oraz kosztów procesu według norm przepisanych. Powódka wskazała, że na skutek zaistniałego w nocy z 12 na 13 kwietnia 2009r. pożaru budynku socjalnego w K. przy ul. (...) i ewakuacji z płonącego budynku doznała obrażeń ciała w postaci urazu głowy, skutkującego powstaniem widocznego krwaka czoła. Ponieważ w czasie zdarzenia była małą, zaledwie 5 letnią dziewczynką, wywołało ono u niej ogromny stres, ze skutkami którego zmagala się jeszcze długo po pożarze. Przez długi czas odczuwała lęk, że pożar może się powtórzyć. Uraz głowy, którego doznała spowodował uczucie dyskomfortu oraz długotrwałe dolegliwości bólowe, uniemożliwiające, a co najmniej znacznie utrudniające skupienie i naukę. Przeżyty szok pourazowy negatywnie wpłynął też na jej stan psychiczny i emocjonalny. Strona powodowa, powołując się na przepis art. 445 §1 kc i ugruntowane poglądy, wyrażane w orzecznictwie sądowym, podnosiła, że domaga się zadośćuczynienia w zakresie doznanego bólu, cierpienia fizycznego i psychicznego, trwałego

uszczerbku na zdrowiu oraz krzywdy moralnej, przy uwzględnieniu całokształtu negatywnych następstw wypadku w jej życiu, zwłaszcza z uwagi na jej wiek w chwili wypadku – 5 lat. Odpowiedzialność pozwanej powódka uzasadniała tym, że w dacie wybuchu pożaru, sprawujący zarząd budynkiem Zakład Gospodarki Mieszkaniowej (dalej ZGM) nie miał osobowości prawnej, a swoje zadania wykonywał jako gminny zakład budżetowy, co oznacza, że pracownicy zatrudnieni w ZGM wykonywali swoje obowiązki jako urzędnicy Gminy K., która zarządzając przedmiotowym budynkiem jako własnym, działała w ramach wykonywania władzy publicznej w szerokim znaczeniu tego pojęcia. Powódka podniosła, że urzędnicy gminni tj. K. G. i B. K., którzy bezpośrednio odpowiadali za utrzymanie obiektu w należytym stanie, nie dopełnili swoich obowiązków i nie sprawowali należytego nadzoru nad realizacją zadań z zakresu obsługi technicznej i administracyjnej budynku, nie utrzymywali w należytym stanie tego budynku, zezwolili na użytkowanie go w sposób niezgodny z przepisami prawa budowlanego, nie zapewnili bezpieczeństwa użytkowania tego budynku oraz dopuścili się szeregu innych zaniedbań i naruszeń, co skutkowało najpierw oskarżeń, a następnie prawomocnym skazaniem ich za wyczerpujące te znamiona przestępstwo z kodeksu karnego. W ocenie strony powodowej prowadzi to do wniosku, że to ich działania i zaniechania doprowadziły do pożaru, a ponieważ ZGM nie miał osobowości prawnej implikuje to odpowiedzialność pozwanej Gminy. W oparciu o wymienione okoliczności powódka odpychała również podniesiony przez pozwaną zarzut przedawnienia, twierdząc, że ponieważ źródłem zdarzenia, z którego wywodzi swoje roszczenie było przestępstwo, termin przedawnienia jej roszczeń wynosi, zgodnie z przepisem art. 442¹ §2 kc lat dwadzieścia (k. 1-7, 106-111, 220, 221).

Gmina K., reprezentowana przez adwokata P. Z., domagała się oddalenia powództwa w całości i zasądzenia od powódki kosztów procesu według norm przepisanych. W pierwszej kolejności pozwana podniosła zarzut przedawnienia, wskazując, że zgodnie z przepisem art. 442¹ §1 kc w razie wyrządzenia szkody na osobie, przedawnienie nie może skończyć się wcześniej niż z upływem trzech lat od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Zdaniem pozwanej powódka wiedzę o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia powódka powzięła już w dniu zdarzenia tj. w nocy z 12 na 13 kwietnia 2009r., a z zatem jej roszczenie przedawniło się przed dniem wniesienia pozwu w niniejszej sprawie. Dalej strona pozwana zaprzeczyła, aby istniały przesłanki jej odpowiedzialności za krzywdę, jakiej doznała powódka, zaprzeczyła, aby doszło do powstania szkody w kształcie wskazanym przez powódkę oraz podniosła zarzut nadmiernej wysokości żądania pozwu. Na końcowym etapie postępowania pozwana, wskazując na objęcie powódki i jej matki po pożarze programem wsparcia finansowego, twierdziła, że powódka otrzymała już bezzwrotną pomoc finansową w wysokości 12 574 zł i, w związku z tym należy przyjąć, że krzywda, której powódka doznała została już przez pozwaną zrekompensowana. Poza tym, z ostrożności procesowej, pozwana, wskazując na swoją trudną sytuację finansową, wniosła o rozłożenie ewentualnej płatności na raty oraz odstąpienie od obciążania jej kosztami procesu oraz nieuiszczonymi przez powódkę kosztami sądowymi (k. 81, 85-88, 174-176).

Sąd ustalił, co następuje.

W kwietniu 2009r., 7 letnia wówczas, O. J. przebywała u swojej babci M. P. (1) w, należącym do Gminy K., budynku przy ul. (...) w K., gdzie M. P. (1) przyznano lokal socjalny (bezsporne, nadto dowód: pismo z 24.03.2015r. k. 90).

W późnych godzinach nocnych z 12 na 13 kwietnia 2009r. w wymienionym wyżej budynku wybuchł pożar, który szybko się rozprzestrzenił i po krótkim czasie objął cały budynek (bezsporne).

Babcia powódki, zorientowawszy się w niebezpieczeństwie, nie mogąc już opuścić budynku w normalnym sposób, pomogła wnuczce wyskoczyć przez z okno z lokalu, w którym mieszkała, a następnie sama ewakuowała się z budynku, doznając przy tym urazów głowy i kręgosłupa. Małoletnią powódkę, po wyskoczeniu z okna, usiłował złapać stojący przy budynku mężczyzną i choć nie udało się mu się tego zrobić, to jednak częściowo zdołał złagodzić skutki upadku powódki na rosnący w tym miejscu żywopłot. Mężczyzna ten zaprowadził następnie powódkę do swojego mieszkania po przeciwnej stronie ulicy, skąd po pewnym czasie została przewieziona do szpitala. (bezsporne, nadto dowód: zeznania I. W. k. 131, 32, zeznania B. W. k. 132, 133, zeznania O. J. k. 139, 140).

O. J. wskutek samego pożaru nie doznała obrażeń, natomiast w następstwie upadku po wyskoczeniu z okna doznała powierzchownego urazu powłok głowy, powodującego widoczny krwiał czola oraz ogólnych potłuczeń i otarć, ponadto bolała ją noga. Po przewiezieniu do szpitala wykonano u niej prześwietlenie Rtg czaszki, nie stwierdzając zmian pourazowych w związku, z czym podano jej wyłącznie leki przeciwbólowe. W dniu 14 kwietnia 2009r. powódka ze względu na zły stan psychiczny, na żądanie matki, któremu lekarz prowadzący się nie sprzeciwiał, została wypisana ze szpitala. Ból nogi utrzymywał się u powódki przez około dwa tygodnie po pożarze, aczkolwiek nie przyjmowała ona w związku z tym żadnych leków ani nie korzystała z kul łokciowych. Zdecydowanie gorsze były natomiast następstwa pożaru w jej sferze psychicznej. Małoletnia była silnie przestraszona i płacziwa. Przez około pół roku po pożarze budziła się nocy przestraszona i płakała, a przez około rok czasu nie mogła spać sama i spała tylko z matką. Nadal nie lubi spać sama, a przez pewien czas po pożarze nie mogła spać przy wyłączonym świetle. Nie chciała przyjeżdżać do K. nie chce wspominać pożaru i unika rozmów na ten temat. Zaczęła również bać się otwartego ognia i choć stara się przełamywać ten lęk, nadal boi się ogniska. Powódka pod wpływem doznanego stresu stała się bardziej zamknięta w sobie co wyraża się jej mniej aktywnym udziałem w zabawach z innymi dziećmi. Małoletnia przeżywała również stres związany z obawami o stan zdrowia babci. Utrzymujące się u powódki przez dłuższy czas po pożarze lęki związane z zaburzonym poczuciem bezpieczeństwa, aktywizował się zwłaszcza podczas nieobecności lub spodziewanej nieobecności rodzica oraz przy skojarzeniach mających cechy zdarzenia. Mimo upływu kilku lat od zdarzenia u powódki nadal utrzymuje się niepokój związany z otwartym ogniem, nasilający się, gdy małoletnia znajduje się lub może znaleźć w jego sąsiedztwie, a także przy wyobrażeniu zagrożenia związanego z ogniem. Małoletnia reaguje wówczas zwiększonym napięciem emocjonalnym, odczuciem niepokoju i doświadcza obaw o swoje bezpieczeństwo, co jest czynnikiem spustowym do reakcji stresowej. Aktualnie reakcje te mają niewielkie nasilenie ale są nadal zauważalne. W związku z tą reakcją powódka unika niektórych sytuacji społecznych, aktywności typowych dla jej wieku i etapu edukacji. Choć obecnie powódka, mimo dyskomfortu, uczestniczy w tego typu aktywnościach, to jednak opisana reakcja spustowa nadal jej towarzyszy (dowód: karta informacyjna leczenia szpitalnego k. 12, zeznania I. W. k. 131, 32, zeznania B. W. k. 132, 133, zeznania O. J. k. 139, 140, opinia biegłej D. D. (1) k. 164-166).

Po pożarze powódka trzykrotnie otrzymała od pozwanej zasiłki, każdorazowo w kwocie po 1000 zł. Matce powódki przyznano zasiłek celowy w wysokości 4 200 zł z przeznaczeniem na zakup dla małoletniej mebli dziecięcych, ubrań i laptopa, dwukrotnie zasiłki celowe na zakup podręczników, przyborów i pomocy szkolnych oraz ubrań dwukrotnie w wysokości po 1 000 zł, jeden zasiłek celowy w wysokości 500 zł, zasiłek w wysokości 300 zł na pokrycie kosztów wycieczki oraz kwotę 80,02 zł na pokrycie kosztów przejazdu, konsultacji i badania endokrynologicznego i świadczenie finansowe na pokrycie kosztów kursu nauki języka angielskiego (dowód: karta świadczeń k.91-93, decyzje k. 94-103, zeznania E. O. k. 130, 131, zeznania D. S. (1) k. 131, zeznania I. W. k. 131, 32, zeznania O. J. k. 139, 140).

Wskutek przeprowadzonego po pożarze postępowania karnego K. G. został oskarżony o to, że w okresie od 22 stycznia 2007 r. do 13 kwietnia 2009 r. w K., będąc funkcjonariuszem publicznym, pełniącym funkcję zatrudnionego przez Burmistrza K. - Dyrektora Zakładu Gospodarki Mieszkaniowej w K., któremu na mocy uchwały Rady Miejskiej w K. nr XXV/IH8/93 z dnia 29 września 1993r. w sprawie utworzenia Zakładu budżetowego Zakładu Gospodarki Mieszkaniowej w K., Uchwały Rady Miejskiej w K. nr LX/81/9S z dn. 29 marca 1995 r. i nr XXV/247/O 5 z dnia 17 marca 2005 t. w sprawie uchwalenia i zmiany statutu Zakładu Gospodarki Mieszkaniowej w K. oraz protokołu przekazania obiektu z dnia 22.01.2007 i, sporządzonego pomiędzy (...) S.A. w W. Oddział w Zielonej C., a reprezentowaną przez niego Gminą K., powierzono w imieniu Burmistrza Gminy K. zarząd nieruchomością przejętą na własność przez Gminę w postaci działki gruntu o nr ewidencyjnym 80/2, o powierzchni 2.975 m² - zabudowanej trzykondygnacyjnym budynkiem hotelu pracowniczego o powierzchni użytkowej (...),50 ni², położonej przy ul. (...) w K., będąc zobowiązany na mocy Statutu oraz Regulaminu organizacyjnego Zakładu Gospodarki Mieszkaniowej do kierowania pracą Zakładu Gospodarki Mieszkaniowej oraz do sprawowania nadzoru nad realizacją przez wyznaczonego pracownika ZGM - B. K. zadań w zakresie obsługi eksploatacyjnej, technicznej i administracyjnej budynków komunalnych, nie dopełnił powyższych obowiązków działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego, jak również nie spełnił określonego w art. 61 ustawy - Prawo budowlane obowiązku utrzymania przedmiotowego budynku w należytym stanie technicznym, użytkowa! budynek niezgodnie z przepisami i nie

zapewnił bezpieczeństwa użytkowania tego budynku, nie egzekwując również wykonania tych obowiązków przez wymienionego pracownika w ten sposób, że:

- zawierał umowy najmu wyodrębnionych lokali mieszkalnych z osobami, którym Burmistrz po uzyskaniu opinii Komisji Mieszkaniowej Gminy przyznał lokal w tym budynku f dopuszcza! do zamieszkania tych osób w budynku, co pociągało za sobą zmianę warunków bezpieczeństwa pożarowego z uwagi na nieprzystosowanie istniejącej w budynku instalacji elektrycznej do zwiększonych w związku ze stałym zamieszkiwaniem ludzi obciążeń, bez dokonania wymaganego prawem budowlanym zgłoszenia Staroście Powiatowemu w K. zmiany sposobu użytkowania obiektu, a ponadto bez uzyskania wymaganej prawem budowlanym ekspertyzy technicznej stanu konstrukcji i elementów budynku, z uwzględnieniem stanu podłoża gruntowego, zaniechał przeprowadzania wymaganych prawem budowlanym corocznych kontroli okresowych stanu technicznego elementów budynku i instalacji narażonych na szkodliwe wpływy atmosferyczne i niszczące działania czynników występujących podczas użytkowania obiektu, instalacji i urządzeń służących ochronie środowiska, przy czym w okresie od 23 marca 2007 r. do 2 kwietnia 2009 r. instalacji gazowych oraz w okresie od 23 marca 200? i. do 13 kwietnia 2009r. przewodów kominowych dymowych, spalinowych i wentylacyjnych),

- zaniechał przeprowadzenia wymaganej prawem budowlanym kontroli okresowej raz na 5 lat polegającej na sprawdzeniu stanu technicznego i przydatności do użytkowania obiektu budowlanego, estetyki obiektu budowlanego oraz, jego otoczenia w tym badania instalacji elektrycznej i piorunochronnej w zakresie stanu sprawności policzeń, osprzętu, zabezpieczeń i środków ochrony od porażeń, oporności izolacji przewodów oraz uziemień instalacji i aparatów, mimo braku danych o wykonaniu w budynku takiej kontroli w obiekcie 5 lat poprzedzających objęcie zarządu nad budynkiem,

- zaniechał dokonaniu przynajmniej 2 razy w roku wymaganych prawem 1 budowlanym przeglądów pomieszczeń budynku przeznaczonych do wspólnego użytkowania, w szczególności klatki schodowej i korytarzy II i III kondygnacji,

- dopuszczał niezgodnie z przepisami o ochronie przeciwpożarowej składowanie przez mieszkańców materiałów palnych w postaci mebli z materiałów drewnopochodnych wypełnionych odzieżą f innymi przedmiotami gospodarstwa domowego na drogach komunikacji ogólnej służących ewakuacji w postaci korytarzy II i III kondygnacji,

- dopuszczał niezgodnie z przepisami o ochronie przeciwpożarowej zamykanie przez mieszkańców drzwi ewakuacyjnych na korytarzu III kondygnacji prowadzących na zewnętrzne schody ewakuacyjne zlokalizowane przy prawej ścianie szczytowej budynku w sposób uniemożliwiający ich natychmiastowe użycie, a zaniechania przeprowadzenia wskazanych ekspertyz i kontroli, a także wymaganego zgłoszenia zmiany sposobu użytkowania budynku skutkowały u niego brakiem pełnego rozeznania co do stanu technicznego konstrukcji obiektu, w tym braku jakiegokolwiek odporności ogniowej stropów 11 i III kondygnacji, a jednocześnie mając świadomość, że okładziny sufitu oraz ściany dróg ewakuacyjnych w postaci korytarzy II i III kondygnacji budynku prowadzących z obu części budynku do jednej klatki schodowej zlokalizowanej w centralnej części budynku, jak i obudowy klatki schodowej w obrębie II i III kondygnacji były wykonane z materiałów łatwo zapalnych w postaci m.in. płyt pilśniowych miękkich i styropianu, nie mających żadnej odporności ogniowej i utrzymując ten stan rzeczy przez cały okres zarządu obiektem, nie dopełnił również wynikającego z prawa budowlanego obowiązku zapewnienia w razie pożaru ograniczenia rozprzestrzeniania ognia i dymu w budynku, w szczególności w obrębie dróg ewakuacyjnych, nośności konstrukcji przez czas wynikający z przepisów prawa budowlanego, jak również możliwości ewakuacji ludzi, a tym zaniechaniem dochowania wymaganych reguł ostrożności, po zaproszeniu w dniu 13 kwietnia 2009 r. około godziny 0:17 ognia w budynku wskutek zwarcia instalacji elektrycznej na korytarzu II kondygnacji o nieustalonej przyczynie, doprowadził do powstania polaru, zagrażającego życiu i zdrowiu obecnych wówczas w budynku J. G., M. J., O. J., D. K. (1), I. Z., D. K. (2), W. K., A. P. (1), K. K. (1), P. K. (1), T. K., W. D., D. D. (2), E. D. (1), P. R., R. K., A. K. (1), D. K. (3), J. W., H. Ś., Z. Ś., L. B., A. D. (1), K. D. (1), A. D. (2), S. C. (1), W. S., E. S., K. S. (1), K. S. (2), K. S. (3), W. G., S. C. (2), R. R., S. G., J. B., M. K. (1), J. D., B. S. (1), M. S., M. N. (1), M. N., P. P. (1), C. K., M. K. (2), P. K. (2), D. K. (4), A. K. (2), Ż. S., J. K., A. K., K. K. (2), A. K. (3), A. K. (4), A. P. (2), E. D. (2), M. P. (2), O. D., M. P. (3), W.

P., Ł. P., T. P., A. P. (3) i B. S. (2) oraz mieniu w wielkich rozmiarach w postaci całej II i III kondygnacji budynku zajmowanego stale ponadto przez nieobecnych H. G. A. Ś., M. Ś., A. B., P. B., J. C., P. C., M. O., M. P. (4), B. P., R. Ś., K. D. (2), T. C., P. J., S. K., A. K. (5), J. P., A. P. (2), J. D., E. P., P. S., I. P., A. P. (4), P. P. (3), I. M., wraz przedmiotami znajdującymi się w poszczególnych pomieszczeniach, którego zaistnienie mógł przewidzieć, a który to pożar rozwijał się intensywnie i dynamicznie w sposób niewidoczny początkowo dla mieszkańców budynku, w ściankach działowych korytarzy silnie rozprzestrzeniających ogień i trujące gazy będące elektem procesu spalania, co w efekcie doprowadziło do gwałtownego objęcia spalaniem płomieniowym dużej kubatury korytarza TT kondygnacji, a następnie rozprzestrzenia się pożaru klatką schodową na 11J kondygnację budynku i w rezultacie uniemożliwiło prawidłową ewakuację mieszkańców budynku, którzy zmuszeni byli do ewakuacji przez okna pomieszczeń II i III kondygnacji, nie mogąc wyjść na korytarze i klatkę schodową, na koniec zaś doszło do zawalenia się pod wpływem wysokiej temperatury stropodachu i stropu II kondygnacji budynku, przy czym w następstwie pożaru i braku możliwości prawidłowej ewakuacji 23 osoby: D. K. (2), L. B., A. P. (2), W. P., T. P., B. S. (2), J. D., B. S. (1), M. S., M. N. (1), P. P. (1), M. N. (2), Ż. S., J. K., A. K. (6), K. K. (2), A. K. (3), A. K. (4), C. K., M. K. (2), P. K. (2), D. K. (4), A. K. (2) nie zdążyły się ewakuować i poniosły śmierć wskutek doznania rozległych obrażeń termicznych połączonych z zatruciem tlenkiem węgla, zaś 20 osób doznało obrażeń ciała wskutek działania wysokiej temperatury, oddychania atmosferą pożaru oraz ewakuacji przez okna budynku i tak W. K. doznał oparzeń II i III stopnia powłok skórnych twarzy, pachwiny, kończyny górnej lewej i kończyny dolnej lewej, a ponadto niewydolności oddechowej i wstrząsu hipowolemicznego, powodujących u niego chorobę realnie zagrażającą życiu, J. W. doznał powierzchownych ran okolicy łokciowej lewej, głębokiej rany okolicy udowej lewej, które to obrażenia spowodowały u niego naruszenie czynności kończyny dolnej lewej na czas przekraczający 7 dni, W. D. doznał oparzeń II i III stopnia grzbietu i kończyny górnej lewej oraz złamania dwuskokowego kończyny dolnej lewej, które spowodowały u niego naruszenie czynności tych narami ów ciała na okres przekraczający 7 dni, A. P. (1) doznał otarcia naskórka uda prawego i oparzenia II stopnia palca prawej które, które to obrażenia spowodowały u niego naruszenie czynności tych narządów ciała na okres trwający nie dłużej niż 7 dni, R. R. doznał urazów pod postacią sińców kończyn dolnych, które spowodowały u niego naruszenie czynności tych narządów ciała na okres trwający nie dłużej niż 7 dni, I. Z. doznała oparzeń I i II stopnia kończyny górnej prawej i 2 złamania kości śródstopiu prawego, które to obniżenia spowodowały u niej rozstrój zdrowia na okres trwający dłużej niż 7 dni, P. R. doznał ogólnego rozstroju zdrowia na okres trwający nie dłużej niż 7 dni, O. J. doznała obrażeń w postaci sińców i otarć naskórka, spowodowały u niej naruszenie czynności powłok miękkich ciała na okres nie dłuższy niż 7 dni, Ł. P. doznał oparzeń II i III stopnia przedramion i dłoni, rany tłuczonej powłok głowy oraz złamania powierzchni chrząstki prawej rzepki, które spowodowały u niego rozstrój zdrowia i naruszenie: czynności kończyny dolnej prawej na okres trwający dłużej niż 7 dni, S. C. (2) doznał rozstroju zdrowia na czas zbliżony do 7 dni, S. G. doznała otwartych ran palców ręki lewej, stłuczenia i otarć powłok miękkich brzucha oraz stłuczenia tkanek miękkich miednicy, a ponadto uogólnionych potłuczeń, które spowodowały u niej rozstrój zdrowia na czas przekraczający 7 dni, E. S. doznała oparzeń II stopnia skóry twarzy oraz kończyny górnej lewej, które to obrażeniu spowodowały naruszenie czynności tych narządów na czas przekraczający 7 dni, R. K. doznał złamania kości piętowej prawej i stłuczenia kości piętowej lewej, które to obrażenia spowodowały u niego naruszenie czynności tych narządów ciała na okres trwający dłużej niż 7 dni, D. K. (3) doznała powierzchownych urazów brzucha, dolnej części grzbietu i miednicy jak również stłuczenia stopy, które to obrażenia spowodowały u niej naruszenie czynności powłok miękkich ciała na czas nie dłuższy niż 7 dni, A. K. (1) urazu w postaci sińca i otarcia naskórka uda prawego i otarcia naskórka okolicy rzepekowej prawej, które to obrażenia spowodowały u niej naruszenie czynności powłok miękkich kończyny dolnej prawej na okres trwający nie dłużej niż 7 dni, K. K. (1) doznała naruszenia czynności powłok jej ciała na czas nie przekraczający 7 dni, T. K. doznała złamania obu kości podudzia lewego, które to obrażenie spowodowało u niej naruszenie czynności kończyny dolnej lewej na czas przekraczający 7 dni, W. S. doznał stłuczenia i otarcia naskórka powłok miękkich głowy i stłuczenia uda lewego, które to obrażenia spowodowały u niego naruszenie czynności powłok miękkich ciała na czas nieprzekraczający dni 7, M. J. doznała otwartej rany powłok głowy oraz złamania kręgu (...) kręgosłupa, które spowodowało u niej naruszenie czynności kręgosłupa na okres trwający dłużej niż 7 dni, zaś E. D. (3) doznała stłuczenia okolicy prawej strony żuchwy, złamania zęba oraz złamania w obrębie kręgu VI,2 kręgosłupa które to obrażenia spowodowały u niej naruszenie czynności kręgosłupa na okres trwający dłużej niż 7 dni, a jednocześnie

całkowitemu zniszczeniu uległa II i III kondygnacja budynku, zaś parter budynku uległ częściowemu zalaniu m.in. wskutek prowadzonych działań ratowniczo-gaśniczych, a ponadto:

- wykonał remont instalacji elektrycznej budynku w okresie od marca 2007 r. do października 2008 r. pomimo nic dokonania wymaganego prawem budowlanym zgłoszenia tych robót budowlanych Staroście Powiatowemu w K., dopuścił niezgodnie z prawem budowlanym do użytkowania przez najemców remontowanej sukcesywnie instalacji elektrycznej budynku, pomimo nie dokonania jej prób końcowych i ostatecznego odbioru,
- nie zapewnił niezgodnie z prawem budowlanym możliwości bezpiecznego korzystania z odbiorników energii elektrycznej w budynku,
- nie dokonywał wymaganych prawem budowlanym okresowych kontroli stanu sprawności technicznej urządzeń i instalacji elektrycznych budynku,
- wykonał w marcu 2007 r. remont w budynku poprzez montaż punktu redukcyjno-pomiarowego gazu wraz z przebrojeniem na gaz ziemny kotłowni budynku, a następnie wymiany kotła c. o, pomimo nic dokonania wymaganego prawem budowlanym zgłoszenia tych robót budowlanych Staroście Powiatowemu w K.,
- nie oznakował niezgodnie z prawem budowlanym miejsca usytuowania głównego zaworu gazu w budynku,
- dopuszczał niezgodnie z prawem budowlanym ubywanie w budynku przez lokatorów II i III kondygnacji butli na gaz płynny - propan butan, przy jednoczesnym używaniu instalacji na gaz ziemny, na parterze budynku w pomieszczeniach zaadaptowanych na pomieszczenia mieszkalne,

tj. o czyn z art. 163 § 4 kk w zw. z art. 163 § 1 pkt. 1 i 2 i § 2 kk w zb. z art. 156 § 2 kk w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 kk w zb. z art. 157 § 3 kk w zw. z art. 156 § 1 kk w zb. z art. 157 § 3 kk w zw. z art. 157 § 2 kk w zb. z art. 231 § 1 kk w zb. z art. 91a ustawy z dnia 7 lipca 1994 t. Prawo budowlane w zw. z art. 11 § 2 kk.

Z kolei B. K. została oskarżona o to, że w okresie od 22 stycznia 2007 r. do 13 kwietnia 2009 r. w K., będąc zatrudnioną na podstawie umowy o pracę na stanowisku inspektora, a od 1 października 2008 r. — starszego inspektora do spraw administracyjno-budowlanych w Zakładzie Gospodarki Mieszkaniowej w K., któremu na mocy uchwały R. Miejskiej w K. nr XXV/188/93 z dnia 29 września 1993 r. w sprawie utworzenia Zakładu Budżetowego Zakładu Gospodarki Mieszkaniowej w K., Uchwały Rady Miejskiej w K. nr IX/81/95 z dnia 29 marca 1995 r. i nr XXV/247/05 z dnia 17 marca 2005 r. w sprawie uchwalenia i zmiany statutu Zakładu Gospodarki Mieszkaniowej w K. oraz protokołu przekazania obiektu z dnia 22.01.2007r., sporządzonego pomiędzy (...) S.A. w W. Oddział w Z., a reprezentowaną przez Dyrektora Zakładu - Gminą K., powierzono w imieniu Burmistrza Gminy K. zarząd nieruchomością przejętą na własność przez Gminę w postaci, działki gruntu o nr ewidencyjnym 80/2, o powierzchni 2.975 m², zabudowanej trzykondygnacyjnym budynkiem hotelu pracowniczego o powierzchni użytkowej 1326,50 m², położonej przy ul. (...) w K., będąc zobowiązaną na mocy Regulaminu organizacyjnego Zakładu Gospodarki Mieszkaniowej oraz umowy o pracę i załączonego do niej zakresu obowiązków m.in. do sprawowania nadzoru nad stanem technicznym budynków i pomieszczeń będących w zarządzie Zakładu, zlecenia wykonawstwa konserwacyjno-remontowego, kontroli prawidłowości użytkowania mieszkań, dokonywania okresowych przeglądów budynków i mieszkań, odbioru wykonywanych robót adaptacyjnych i remontowych, kontroli realizacji umów na wykonanie usług remontowo-konserwacyjnych, nie spełniła określonego w art. 61 ustawy — Prawo budowlane obowiązku utrzymania przedmiotowego budynku w należyłym stanie technicznym, użytkowała opisany budynek niezgodnie z przepisami i nie zapewniła bezpieczeństwa użytkowania tego budynku, w ten sposób, że:

- pomimo zawierania przez Dyrektora Zakładu umów najmu wyodrębnionych lokali mieszkalnych z osobami, którym Burmistrz po uzyskaniu opinii Komisji Mieszkaniowej Gminy przyznał lokal w tym budynku i dopuszczenia do zamieszkania tych osób w budynku, co pociągało za sobą zmianę warunków bezpieczeństwa pożarowego z uwagi na nieprzystosowanie istniejącej w budynku instalacji elektrycznej do zwiększonych w

związku ze stałym zamieszkiwaniem ludzi obciążen nie uzyskała wymaganej prawem budowlanym ekspertyzy technicznej stanu konstrukcji i elementów budynku, z uwzględnieniem stanu podłoża gruntowego,

- zaniechała przeprowadzania wymaganych prawem budowlanym corocznych kontroli okresowych stanu technicznego elementów budynku i instalacji narażonych na szkodliwe wpływy atmosferyczne i niszczące działania czynników występujących podczas użytkowania obiektu, instalacji i urządzeń służących ochłonie środowiska, przy czym w okresie od 23 marca 2007 r. do 2 kwietnia 2009r. instalacji gazowych oraz w okresie od 23 marca 2007 r. do 13 kwietnia 2009 r. przewodów kominowych (dymowych, spalinowych i wentylacyjnych),
- zaniechała przeprowadzenia wymaganej prawem budowlanym kontroli okresowej raz na 5 lat polegającej na sprawdzeniu „stanu technicznego i przydatności do użytkowania obiektu budowlanego, estetyki obiektu budowlanego i jego otoczenia w tym badania instalacji elektrycznej i piorunochronnej zakresie stanu sprawności połączeń, osprzętu, zabezpieczeń i środków ochrony od porażeń, oporności izolacji przewodów oraz uziemień instalacji i aparatów, mimo braku danych o wykonaniu w budynku takiej kontroli w okresie 5 lat poprzedzających objęcie zarządu nad budynkiem,
- zaniechała dokonania przynajmniej 2 razy w roku wymaganych prawem budowlanym przeglądów pomieszczeń budynku przeznaczonych do wspólnego użytkowania, w szczególności klatki schodowej i korytarzy II i III kondygnacji, zaniechała niezgodnie z prawem budowlanym założenia i prowadzenia dla budynku książki obiektu budowlanego,

- dopuszczała niezgodnie z przepisami o ochronie przeciwpożarowej składowanie przez mieszkańców materiałów palnych w postaci mebli z materiałów drewnopochodnych wypełnionych odzieżą i innymi przedmiotami gospodarstwa domowego na drogach komunikacji ogólną służących ewakuacji w postaci koryta trzy II i III kondygnacji,

- dopuszczała niezgodnie z przepisami o ochronie przeciwpożarowej zamykanie przez mieszkańców drzwi ewakuacyjnych na korytarz z II i III kondygnacji prowadzących na zewnętrzne schody ewakuacyjne zlokalizowane przy prawej ścianie szczytowej budynku w sposób uniemożliwiający ich natychmiastowe użycie, a zaniechania przeprowadzenia wskazanych ekspertyz i kontroli, a także wymaganego zgłoszenia zmiany sposobu użytkowania budynku skutkowało u niej brakiem pełnego rozeznania co do stanu technicznego konstrukcji obiektu, w tym braku jakiegokolwiek odporności ogniowej stropów II i III kondygnacji, a jednocześnie mając świadomość, że okładziny sufitu oraz ściany dróg ewakuacyjnych w postaci korytarzy II i III kondygnacji budynku prowadzących z obu części budynku do jednej klatki schodowej zlokalizowanej w centralnej części budynku, jak i obudowy klatki schodowej w obrębie II i III kondygnacji były wykonane z materiałów łatwo zapalnych w postaci m.in. płyt pilśniowych miękkich i styropianu, nie mających żadnej odporności ogniowej i utrzymując ten stan rzeczy przez cały okres zarządu obiektem, nie dopełnił również wynikającego z prawa budowlanego obowiązku zapewnienia w razie pożaru ograniczenia rozprzestrzeniania ognia i dymu w budynku, w szczególności w obrębie dróg ewakuacyjnych, nośności konstrukcji przez czas wynikający z przepisów prawa budowlanego, jak również możliwości ewakuacji ludzi, a tym zaniechaniem dochowania wymaganych reguł ostrożności, po zaproszeniu w dniu 13 kwietnia 2009 r. około godziny 0:17 ognia w budynku wskutek zwarcia instalacji elektrycznej na korytarzu II kondygnacji o nieustalonej przyczynie, doprowadził do powstania pożaru, zagrażającego życiu i zdrowiu obecnych wówczas w budynku J. G., M. J., O. J., D. K. (1), I. Z., D. K. (2), W. K., A. P. (1), K. K. (1), P. K. (1), T. K., W. D., D. D. (2), E. D. (1), P. R., R. K., A. K. (1), D. K. (3), J. W., H. Ś., Z. Ś., L. B., A. D. (1), K. D. (1), A. D. (2), S. C. (1), W. S., E. S., K. S. (1), K. S. (2), K. S. (3), W. G., S. C. (2), R. R., S. G., J. B., M. K. (1), J. D., B. S. (1), M. S., M. N. (1), M. N., P. P. (1), C. K., M. K. (2), P. K. (2), D. K. (4), A. K. (2), Ż. S., J. K., A. K., K. K. (2), A. K. (3), A. K. (4), A. P. (2), E. D. (2), M. P. (2), O. D., M. P. (3), W. P., Ł. P., T. P., A. P. (3) i B. S. (2) oraz mieniu w wielkich rozmiarach w postaci całej II i III kondygnacji budynku zajmowanego stale ponadto przez nieobecnych H. G. A. Ś., M. Ś., A. B., P. B., J. C., P. C., M. O., M. P. (4), B. P., R. Ś., K. D. (2), T. C., P. J., S. K., A. K. (5), J. P., A. P. (2), J. D., E. P., P. S., I. P., A. P. (4), P. P. (4), I. M., wraz przedmiotami znajdującymi się w poszczególnych pomieszczeniach, którego zaistnienie mógł przewidzieć,

a który to pożar rozwijał się intensywnie i dynamicznie w sposób niewidoczny początkowo dla mieszkańców budynku, w ściankach działowych korytarzy silnie rozprzestrzeniających ogień i trujące gazy będące elektem procesu spalania, co w efekcie doprowadziło do gwałtownego objęcia spalaniem płomieniowym dużej kubatury korytarza II kondygnacji, a następnie rozprzestrzenienia się pożaru klatką schodową na III kondygnację budynku i w rezultacie uniemożliwiło prawidłową ewakuację mieszkańców budynku, którzy zmuszeni byli do ewakuacji przez okna pomieszczeń II i III kondygnacji, nie mogąc wyjść nu korytarze i klatkę schodową, na koniec zaś doszło do zawalenia się pod wpływem wysokiej temperatury stropodachu i stropu II kondygnacji budynku, przy czym w następstwie pożaru i braku możliwości prawidłowej ewakuacji 23 osoby: D. K. (2), L. B., A. P. (2), W. P., T. P., B. S. (2), J. D., B. S. (1), M. S., M. N. (1), P. P. (1), M. N. (2), Ż. S., J. K., A. K. (6), K. K. (2), A. K. (3), A. K. (4), C. K., M. K. (2), P. K. (2), D. K. (4), A. K. (2) nie zdążyły się ewakuować i poniosły śmierć wskutek doznania rozległych obrażeń termicznych połączonych z zatruciem tlenkiem węgla, zaś 20 osób doznało obrażeń ciała wskutek działania wysokiej temperatury, oddychania atmosferą pożaru oraz ewakuacji przez okna budynku i tak W. K. doznał oparzeń II i III stopnia powłok skórnych twarzy, pachwiny, kończyny górnej lewej i kończyny dolnej lewej, a ponadto niewydolności oddechowej i wstrząsu hipowolemicznego, powodujących u niego chorobę realnie zagrażającą życiu, J. W. doznał powierzchownych ran okolicy łokciowej lewej, głębokiej rany okolicy udowej lewej, które to obrażenia spowodowały u niego naruszenie czynności kończyny dolnej lewej na czas przekraczający 7 dni, W. D. doznał oparzeń II i III stopnia grzbietu i kończyny górnej lewej oraz złamania dwuskokowego kończyny dolnej lewej, które spowodowały u niego naruszenie czynności tych narami ów ciała na okres przekraczający 7 dni, A. P. (1) doznał otarcia naskórka uda prawego i oparzenia II stopnia palca prawej które, które to obrażenia spowodowały u niego naruszenie czynności tych narządów ciała na okres trwający nie dłużej niż 7 dni, R. R. doznał urazów pod postacią sińców kończyn dolnych, które spowodowały u niego naruszenie czynności tych narządów ciała na okres trwający nie dłużej niż 7 dni, I. Z. doznała oparzeń I i II stopnia kończyny górnej prawej i 2 łamania kości śródstopiu prawego, które to obniżenia spowodowały u niej rozstrój zdrowia na okres trwający dłużej niż 7 dni, P. R. doznał ogólnego rozstroju zdrowia na okres trwający nie dłużej niż 7 dni, O. J. doznała obrażeń w postaci sińców i otarć naskórka, spowodowały u niej naruszenie czynności powłok miękkich ciała na okres nie dłuższy niż 7 dni, Ł. P. doznał oparzeń IT i TII stopnia przedramion i dłoni, rany tłuczonej powłok głowy oraz złamania powierzchni chrzęstnej prawej rzepki, które spowodowały u niego rozstrój zdrowia i naruszenie: czynności kończyny dolnej prawej na okres trwający dłużej niż 7 dni, S. C. (2) doznał rozstroju zdrowia na czas zbliżony do 7 dni, S. G. doznała otwartych ran palców ręki lewej, stłuczenia i otarć powłok miękkich brzucha oraz stłuczenia tkanek miękkich miednicy, a ponadto uogólnionych potłuczeń, które spowodowały u niej rozstrój zdrowia na czas przekraczający 7 dni, E. S. doznała oparzeń II stopnia skóry twarzy oraz kończyny górnej lewej, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności tych narządów na czas przekraczający 7 dni, R. K. doznał złamania kości piętowej prawej i stłuczenia kości piętowej lewej, które to obrażenia spowodowały u niego naruszenie czynności tych narządów ciała na okres trwający dłużej niż 7 dni, D. K. (3) doznała powierzchownych urazów brzucha, dolnej części grzbietu i miednicy jak również stłuczenia stopy, które to obrażenia spowodowały u niej naruszenie czynności powłok miękkich ciała na czas nie dłuższy niż 7 dni, A. K. (1) urazu w postaci sińca i otarcia naskórka uda prawego i otarcia naskórka okolicy rzepkowej prawej, które to obrażenia spowodowały u niej naruszenie czynności powłok miękkich kończyny dolnej prawej na okres trwający nie dłużej niż 7 dni, K. K. (1) doznała naruszenia czynności powłok jej ciała na czas nie przekraczający 7 dni, T. K. doznała złamania obu kości podudzia lewego, które to obrażenie spowodowało u niej naruszenie czynności kończyny dolnej lewej na czas przekraczający 7 dni, W. S. doznał stłuczenia i otarcia naskórka powłok miękkich głowy i stłuczenia uda lewego, które to obrażenia spowodowały u niego naruszenie czynności powłok miękkich ciała na czas nieprzekraczający dni 7, M. J. doznała otwartej rany powłok głowy oraz złamania kręgu (...) kręgosłupa, które spowodowało u niej naruszenie czynności kręgosłupa na okres trwający dłużej niż 7 dni, zaś E. D. (3) doznała stłuczenia okolicy prawej strony żuchwy, złamania zęba oraz złamania w obrębie kręgu VI,2 kręgosłupa które to obrażenia spowodowały u niej naruszenie czynności kręgosłupa na okres trwający dłużej niż 7 dni, a jednocześnie całkowitemu zniszczeniu uległa II i III kondygnacja budynku, zaś parter budynku uległ częściowemu zalaniu m.in. wskutek prowadzonych działań ratowniczo-gaśniczych, a ponadto

dopuszciała niezgodnie z prawem budowlanym do użytkowania przez najemców remontowanej sukcesywnie instalacji elektrycznej budynku, pomimo nie dokonania jej prób końcowych i ostatecznego odbioru, a ponadto

- nie zapewniła niezgodnie z prawem budowlanym możliwości bezpiecznego korzystania z odbiorników energii elektrycznej w budynku,
- nie dokonywała wymaganych prawem budowlanym. okresowych kontroli stanu sprawności technicznej urządzeń i instalacji elektrycznych budynku,
- nie oznakowała niezgodnie z prawem budowlanym miejsca usytuowania głównego zaworu gazu w budynku, dopuszczała niezgodnie z prawem budowlanym używanie w budynku przez lokatorów II i III kondygnacji butli na gaz płynny – propan butan, przy jednoczesnym używaniu instalacji na gaz ziemny na parterze budynku w pomieszczeniach zaadaptowanych dla pomieszczenia mieszkalne, tj. o czyn z art. 163 §4 kk w zw. z art. 163 §1 pkt. 1 i 2 i §2 kk w zb z art. 156 §2 kk w zw. z art. 156 §1 pkt. 2 kk w zb z art. 157 §3 kk w zw. z art. 157 §1 kk w zb z art. 157 §3 kk w zw. z art. 157 §2 kk w zb z art. 91a ustawy Prawo budowlane w zw. z art. 231 §2 kk. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 25 lutego 2015r. w sprawie III K 250/10 oboje oskarżeni zostali uznani za winnych zarzucanych im czynów i skazani odpowiednio na kary 3 lat pozbawienia wolności K. G. i dwóch lat pozbawienia wolności – B. K. (bezsporne, nadto wiadome sądowi z urzędu oraz dowód: wyrok SO na płycie CD k. 293).

Prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 16 września 2015r. w sprawie II AKa 143/15 na skutek apelacji, wniesionych przez prokuratora co do oskarżonego K. G. i obrońców obu oskarżonych od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 25 lutego 2015 r., sygn. akt III K 250/10 powyższy wyrok zmieniono w ten sposób, że z opisu czynu przypisanego oskarżonemu K. G. wyeliminowano fragment o brzmieniu: „będąc funkcjonariuszem publicznym, pełniącym” i w jego miejsce wpisano zwrot: „pełniąc”, a nadto wyeliminowano fragment: „działając na szkodę interesu publicznego oraz prywatnego” oraz wyeliminowano z kwalifikacji prawnej tego czynu przepis art. 231 §1 k.k.;

- z opisów czynów przypisanych K. G. i B. K. wyeliminowano fragmenty zawarte w ostatnich tiretach dotyczące niezgodnego z prawem budowlanym używania w budynku przez lokatorów II i III kondygnacji butli na gaz płynny propan-butan przy jednoczesnym używaniu instalacji na gaz ziemny na parterze budynku w pomieszczeniach zaadaptowanych na cele mieszkalne;

- z kwalifikacji prawnej czynów przypisanych K. G. i B. K. wyeliminowano fragmenty w brzmieniu: „w zb, z art. 156 § 2 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt. 2 k.k. w zb. z art. 157 § 3 k.k. w zw. z art. 157 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 3 k.k. w zw. z art. 157 § 2 kk” oraz obniżono kary pozbawienia wolności wymierzone oskarżonym:

- K. G., przy zastosowaniu przepisu art. 4 § 1 k.k. - do 2 (dwóch) lat,

- B. K. - do jednego roku

i jednocześnie wykonanie tych kar warunkowo zawieszono wobec K. G. na okres próby 4 lat a wobec B. K. na okres próby 2 lat (bezsporne, nadto wiadome sądowi z urzędu oraz dowód wyrok SA na płycie CD k. 158).

Aktualnie sytuacja finansowa Gminy K. jest trudna. Wydatki w okresie 2012-2015 realizowane były na poziomie przekraczającym możliwości finansowe, a wykonywanie zadań przez gminę odbywało się kosztem zaciągania zobowiązań. Poziom zadłużenia gminy na koniec roku 2015 wynosił 77,55% planowanych dochodów, a zobowiązania długoterminowe osiągnęły wysokość ponad 38 milionów złotych. W celu poprawy sytuacji finansowej i zabezpieczenia prawidłowego realizowania zadań oraz obsługi długu pozwana Gmina przyjęła Program Postępowania naprawczego na lata

2012-2016, wiążący się m.in. z podejmowaniem działań oszczędnościowych np. w postaci likwidacji Szkoły Podstawowej w G.. Przeciwno pozwanej toczy się łącznie 21 postępowań o zadośćuczynienie w związku z pożarem w 2009r., w których Ł. wartość dochodzonych roszczeń wynosi 1 790 000 zł (bezsporne, nadto dowód: uchwała w sprawie przyjęcia Programu Postępowania Naprawczego k. 177-199, lista postępowań k. 200, 201, wyciąg z rachunku bankowego k. 202-213).

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo wniesione przez małoletnią O. J. okazało się usprawiedliwione co do zasady oraz częściowo co do wysokości.

Przedstawiony powyżej stan faktyczny został ustalony, w zakresie obrażeń doznanych przez powódkę podczas ucieczki z płonącego budynku oraz późniejszych, występujących u niej zaburzeń psychicznych, ich rodzaju, skutków i długotrwałości, na podstawie dokumentacji medycznej złożonej do akt i zeznań matki powódki, B. W., a także samej powódki oraz opinii biegłej psycholog. Strona pozwana, mimo kwestionowania twierdzeń powódki co do kształtu i rozmiarów doznanej przez nią krzywdy nie podważała wiarygodności wymienionych dowodów, a w tym zeznań matki powódki, jej partnera i samej powódki. Nadto należy zauważyć, że zeznania wskazanych osób zostały potwierdzone treścią dokumentacji medycznej obejmującej kartę informacyjną leczenia szpitalnego. a nade wszystko treścią opinii biegłej, której wniosków pozwana nie negowała. Zeznania świadków przesłuchanych na wniosek pozwanej były, w zakresie czynienia ustaleń co do stanu zdrowia powódki i skutków pożaru, nieprzydatne, albowiem D. S. (1) w ogóle nie posiadała wiedzy na ten temat, natomiast wiedza E. O. była szczątkowa, jako, że powódkę po pożarze widziała ona tylko raz i wyłącznie przez kilka minut. Jeśli chodzi o ustalenia dotyczące stanu prawnego budynku, w którym zamieszkiwała powódka i, w którym wybuchł pożar, sposobu sprawowania zarządu tym budynkiem, formy organizacyjno-prawnej jednostki, która ten zarząd sprawowała oraz osób zatrudnionych na stanowisku Dyrektora i starszego inspektora ds. administracyjno-budowlanych ustalenia Sądu są oparte na faktach powszechnie znanych i nie kwestionowanych przez żadną ze stron. Okoliczności dotyczące oskarżenia, a następnie skazania przez sąd pierwszej instancji i prawomocnego skazania przez sąd drugiej instancji K. G. i B. K. są powszechnie, a w tym stronom procesu, znane a Sądowi orzekającemu były znane z urzędu, ponadto zas znajdują odzwierciedlenie w treści wyroków sądów obu instancji znajdujących się na płycie CD przedłożonej przez stronę powodową. Co do formy i zakresu pomocy udzielonej powódce i jej matce przez instytucje gminne po pożarze ustalenia poczyniono na podstawie dokumentacji przedłożonej przez pozwaną oraz zeznań E. O. i D. S. (2), które to dowody nie zostały przez powódkę w żaden sposób zakwestionowane, a co więcej znalazły potwierdzenie w treści zeznań matki powódki i samej O. J.. Sytuację finansową pozwanej ustalono w oparciu o przedłożone przez nią i nie kwestionowane przez stronę przeciwną dokumenty, dołączone do pisma procesowego z 3 grudnia 2015r.

Oceniają najdalej idący zarzut podniesiony przez pozwaną tj. zarzut braku przesłanek jej odpowiedzialności za skutki pożaru, który miał miejsce nocy 12 na 13 kwietnia 2009r. Sąd uznał, iż jest on nietrafny. Zgodnie z przepisem art. 417 §1 kc za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa. Zacytowany przepis przewiduje odpowiedzialność odszkodowawczą za szkodę wyrządzoną czynem niedozwolonym, zdefiniowanym jako „niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej”. Stanowi więc on ogólną podstawę odpowiedzialności władz publicznych za ich władcze działania, która nie znajduje zastosowania lub znajduje ograniczone zastosowanie tylko wówczas, gdy ustawodawca odrębnym unormowaniem określa konsekwencje niektórych działań organów władz publicznych. Omawiana regulacja znajduje zastosowanie jeśli szkoda zostanie wyrządzona „przy wykonywaniu

władzy publicznej” , przez co rozumieć należy takie działania, które ze swej istoty, a więc ze względu na charakter i rodzaj funkcji przynależnej władzy publicznej, wynikają z kompetencji określonych w Konstytucji oraz w innych przepisach prawa, których wykonywanie łączy się z reguły z możliwością władczego kształtowania sytuacji jednostki. Należy jednak omawiane pojęcie rozumieć szeroko, jako działanie lub zaniechanie, również mające postać czysto faktyczną, rozstrzygnięcia indywidualne i akty quasi-normatywne, nie wyłączając wadliwych aktów administracyjnych i orzeczeń sądowych. Odpowiedzialność z art. 417 kc ponosić może m.in. jednostka samorządu terytorialnego, którymi w Polsce, zgodnie z przepisami o samorządzie gminnym, powiatowym i wojewódzki są: gminy, powiaty i województwa. W omawianym przepisie stanowi się, że władze publiczne ponoszą odpowiedzialność za swoje zachowania, jeżeli są one „niezgodne z prawem”. W doktrynie ów wymóg, stanowiący przesłankę odpowiedzialności, definiowany jest niejednolicie. Wyrażany jest pogląd, utożsamiający tę przesłankę z funkcjonującym w cywilistyce pojęciem bezprawności, które obejmuje nie tylko zachowania naruszające normy prawne, ale i zasady współżycia społecznego. Podkreśla się, że w porównaniu z regulacją konstytucyjną, która określa minimalny zakres ochrony, posłużenie się cywilistycznym, szerokim ujęciem zapewnia bezprawności/niezgodności z prawem spójność aksjologiczną w ramach kodeksu i podnosi standard ochrony poszkodowanych. Formułowany jest także pogląd nieco odmienny, że w art. 417 k.c. przyjęto węższe znaczenie bezprawności, które co do zasady nie obejmuje niezgodności z normami pozaprawnymi. To drugie stanowisko wydaje się dominować, a wywodzi się ono z poglądu Trybunału Konstytucyjnego, utożsamiającego „prawo” z normami prawnymi zakodowanymi w konstytucyjnie określonych źródłach prawa, a niezgodność określa jako „zaprzeczenie zachowania uwzględniającego nakazy i zakazy wynikające z normy prawnej”. W piśmiennictwie podkreśla się, że w konkretnym przypadku przypisywania władzy publicznej odpowiedzialności za szkodę, tak rozumianą bezprawność należy ustalić, rekonstruując normy prawne, regulujące stosunek publicznoprawny, które organ naruszył swoim działaniem lub zaniechaniem. Jeżeli jednak obowiązujące przepisy prawne zawierają będą odesłania do norm pozaprawnych (np. zasad współżycia społecznego, dobrych obyczajów, etycznych standardów wykonywania zawodu), wówczas znajdują one zastosowanie przy kwalifikacji zachowań władzy publicznej jako niezgodnych z prawem. Dla określenia odpowiedzialności odszkodowawczej władz publicznych, obok zdarzenia sprawczego, konieczne jest ustalenie pozostałych przesłanek odpowiedzialności deliktowej, a więc szkody i związku przyczynowego. Przepis art. 417 kc nie zawiera w tej kwestii żadnej regulacji, a tym samym znajdują zastosowanie ogólne reguły dotyczące kompensaty szkody w mieniu i na osobie oraz koncepcji związku przyczynowego – w szczególności ujęte w przepisach art. 361, 444–448 kc. Określona w art. 417 kc konstrukcja odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej zakłada wyłącznie odpowiedzialność osoby prawnej. Odpowiada ona za zachowania osób tworzących jej strukturę organizacyjną i bez względu na miejsce zajmowane w tej strukturze zachowania tych osób fizycznych „obciążają” tę osobę prawną. Chodzi nie tylko o działania organów osób prawnych, ale wszelkich innych jednostek organizacyjnych (np. organów w rozumieniu prawa administracyjnego) i pracowników przynależnych do tych struktur.

Gmina, jako jednostka samorządu terytorialnego, zgodnie z przepisem art. 2 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym wykonuje zadania publiczne w imieniu własnym i na własny rachunek, a zgodnie z przepisem ust. 2 posiada osobowość prawną. Stosownie do przepisu art. 6 ust. 1 powołanej ustawy do zakresu działania gminy należą wszystkie sprawy publiczne o znaczeniu lokalnym, niezastrzeżone ustawami na rzecz innych podmiotów. Do zadań własnych gminy przepis art. 7 zalicza zaspokajanie zbiorowych potrzeb wspólnoty, a w tym m.in. gminne budownictwo mieszkaniowe, porządku i bezpieczeństwa publicznego oraz ochrony przeciwpożarowej i przeciwpowodziowej oraz utrzymania gminny obiektów i urządzeń użyteczności publicznej oraz obiektów administracyjnych. Po myśli przepisu art. 9 ust. 1 w celu wykonywania zadań gmina

może m.in. tworzyć jednostki organizacyjne. Należy również pamiętać, że zgodnie z przepisem art. 4 ust. 1 ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego tworzenie warunków do zaspokajania potrzeb mieszkaniowych wspólnoty samorządowej należy do zadań własnych gminy, a nadto, jak o tym stanowi przepis art. 4 ust. 2 gmina, na zasadach i w wypadkach przewidzianych w ustawie, zapewnia lokale socjalne i lokale zamienne, a także zaspokaja potrzeby mieszkaniowe gospodarstw domowych o niskich dochodach, przy czym zadanie to wykonuje wykorzystując mieszkaniowy zasób gminy i w innym sposób (ust. 3).

Mając na uwadze wszystkie przywołane regulacje Sąd przyjął, że gospodarowanie (zarządzanie) przez gminę mieszkaniowym zasobem gminy w rozumieniu przepisu art. 2 ust. 1 pkt. 10 ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie kodeksu cywilnego, a w szczególności gospodarowanie nim w celu zaspokajania potrzeb mieszkaniowych wspólnoty samorządowej i realizacji obowiązku zapewniania lokali socjalnych mieści się w pojęciu wykonywania władzy publicznej w ujęciu przepisu art. 417 §1 kc i co za tym idzie, jeśli przy wykonywaniu tego rodzaju zadań dojdzie do wyrządzenia szkody (krzywdy) dochodzenie jej naprawienia znajduje podstawę w tym właśnie przepisie.

W niniejszej sprawie jest niewątpliwym, że powódka doznała (niegroźnych i krótkotrwałych) branże fizycznych – powierzchownego urazu powłok głowy oraz znacznie bardziej dolegliwych i dłużej trwających zakłóceń w sferze psychiki na skutek traumatycznych przeżyć wywołanych pożarem w budynku, w którym przebywała wraz ze swoją babcią. W ocenie Sądu, związek między stwierdzonymi u powódki w okresie po pożarze zaburzeniami w postaci cech stresu pourazowego, a samym pożarem jest ewidentny i nie może budzić wątpliwości gdyż zaburzenia te pojawiły się w krótkim czasie po pożarze a ich charakterystyka jednoznacznie wskazuje na źródło tj. uraz psychiczny doznany wskutek pożaru i ucieczki z płonącego budynku. Takie też wnioski wpływają z opinii biegłej. Która w ocenie Sądu była wyczerpująca, rzetelna i przekonująco uzasadniona. Jednocześnie odnotować należy, że, zarząd budynkiem, w którym wybuchł pożar sprawował ZGM, czyli nie posiadający osobowości prawnej komunalny zakład budżetowy, którym kierował pełniący wówczas funkcje Dyrektora K. G. i, w którym stanowisko starszego inspektora ds. administracyjno-budowlanych pełniła B. K.. Obie te osoby zostały prawomocnymi wyrokami sądów karnych, które w postępowaniu cywilnym, jak o tym stanowi przepis art. 11 kpc, mają moc wiążącą w zakresie ustaleń co do popełnienia przestępstwa, zostały uznane za winne i skazane m.in. za przestępstwo kwalifikowane z art. 163 §4 kk tj. przestępstwo nieumyślnego spowodowania pożaru, którego skutkiem była śmierć człowieka lub ciężki uszczerbek na zdrowiu wielu osób.

Opisany stan rzeczy daje pełne podstawy do przyjęcia, że Gmina K., jak jednostka samorządu terytorialnego, która wykonując władzę publiczną w rozumieniu przepisu art. 417 §1 kc, utworzyła i powierzyła, nie posiadającemu osobowości prawnej zakładowi budżetowemu pod nazwą Zakład Gospodarki Mieszkaniowej, zarząd komunalnym zasobem mieszkaniowym, a w tym także nieruchomością w obrębie, które w nocy z 12 na 13 kwietnia 2009r. wybuchł pożar ponosi odpowiedzialność za krzywdę, jakiej powódka doznała wskutek tego pożaru. W tym miejscu dodatkowo należy zauważyć, że pozwana Gmina K. choć zaprzeczyła swojej odpowiedzialności za skutki opisanego zdarzenia to jednak nie podniosła żadnych skonkretyzowanych zarzutów w tym zakresie, a w szczególności nie uczyniła użytku z możliwości, jakie daje w tym względzie przepis art. 11 zdanie drugie kpc, co czyniło zbędnym rozważanie podstaw jej odpowiedzialności w zakresie szerszym, aniżeli uczyniono to powyżej.

Drugim z podniesionych przez pozwaną zarzutów, mających prowadzić do całkowitego oddalenia powództwa była zarzut przedawnienia oparty założenie, że powinien mieć zastosowanie trzyletni termin przedawnienia, o którym mowa w przepisie art. 442¹ §1 kc. Z racji przyjętej przez Sąd koncepcji źródła odpowiedzialności pozwanej, którym jest odpowiedzialność za skutki przestępstwa, jakiego dopuścili się K. G. i B. K., zarzut ten należało uznać za bezzasadny, gdyż zgodnie z przepisem art. 442¹ §2 kc, jeżeli szkoda wynikła ze zbrodni lub występku, roszczenie o naprawienie szkody ulega przedawnieniu z upływem lat dwudziestu od dnia popełnienia przestępstwa, bez względu na to, kiedy poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia.

Oceniając roszczenie powódki za punkt wyjścia przyjąć należy przepis art. 445 §1 kc, zgodnie z którym w wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Wypadki, o którym mowa to sytuacje opisane w dyspozycji przepisu art. 444 kc obejmujące m.in. uszkodzenie ciała lub wywołanie rozstroju zdrowia. Jako, że powódka wskutek pożaru doznała opisanych wyżej obrażeń fizycznych w postaci powierzchownego urazu powłok głowy oraz rozstroju zdrowia w postaci wystąpienia u niej opisanych wyżej zakłóceń w sferze psychicznej i emocjonalnej, zgłoszone przez nią roszczenie należało uznać za uzasadnione. Krzywda, której naprawienia może domagać się podmiot na podstawie art. 445 kc stanowi niemajątkowy skutek naruszenia dóbr osobistych, wywołany uszkodzeniem ciała, rozstrojem zdrowia, pozbawieniem wolności lub skłonieniem za pomocą podstępem, gwałtu lub nadużycia stosunku zależności do poddania się czynowi nierządному. Uszczerbki te mogą polegać na fizycznych dolegliwościach i psychicznych cierpieniach bezpośrednio związanych ze stanem zdrowia, ale też z jego dalszymi następstwami w postaci odczuwanego dyskomfortu w wyglądzie, mobilności, poczuciu osamotnienia, nieprzydatności społecznej bądź nawet wykluczenia. W judykaturze i doktrynie dość powszechnie przyjmuje się wyłącznie kompensacyjny charakter ochrony majątkowej udzielanej pokrzywdzonemu i niedopuszczalność przypisywania jej funkcji represyjnych. Kompensata majątkowa ma na celu przezwycięzenie przykrych doznań. Służyć temu ma nie tylko udzielenie pokrzywdzonemu należytej satysfakcji moralnej w postaci uznania jego krzywdy wyrokiem sądu, lecz także zobowiązanie do świadczenia pieniężnego, które umożliwi pełniejsze zaspokojenie potrzeb i pragnień pokrzywdzonego lub wesprze realizację wskazanego przez niego celu społecznego. Ustalenie krzywdy ma podstawowe znaczenie dla określenia odpowiedniej sumy, która miałaby stanowić jej pieniężną kompensatę. Oczywiście ustalony stopień utraty zdrowia nie jest równoznaczny z rozmiarem krzywdy i wielkością należnego zadośćuczynienia. Przy oznaczeniu zakresu wyrządzonej krzywdy za konieczne uważa się uwzględnienie: rodzaju naruszonego dobra, zakresu (natężenie i czas trwania) naruszenia, trwałości skutków naruszenia i stopnia ich uciążliwości, a także stopnia winy sprawcy i jego zachowania po dokonaniu naruszenia. Poza tym okoliczności indywidualne, związane z pokrzywdzonym, powinny zostać uwzględnione przy zastosowaniu zobiektywizowanych kryteriów oceny (np. sytuacja rodzinna – osoba samotna, jedno dziecko, rodzina wielodzietna, czy wiek pokrzywdzonego – młody, dojrzały, starszy. Wpływ na odczuwanie dyskomfortu, zwłaszcza związanego z uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia, może mieć sytuacja majątkowa pokrzywdzonego (np. warunki mieszkaniowe, dochody z pracy lub kapitału), wyznaczając poziom wydatków konsumpcyjnych, mogących zrównoważyć mu doznane cierpienia. Uważa się, że w odróżnieniu od obowiązku naprawienia szkody majątkowej kompensacja krzywdy ma charakter fakultatywny. Określenie zawarte w treści art. 445 § 1, że „sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę” nie oznacza jednak dowolności organu stosującego prawo w możliwości korzystania z udzielonej mu kompetencji. Z uwagi na kompensacyjny charakter zadośćuczynienia za krzywdę powszechnie uważa się, że ustalenie odpowiedniej sumy nie może polegać na przyznaniu wyłącznie symbolicznej kwoty pieniędzy, chyba że sam pokrzywdzony domaga się raczej satysfakcji moralnej. Ponieważ krzywdy ma charakter niematerialny, nie jest możliwe jej określenie w pieniądzu, jednak z reguły wysokość zadośćuczynienia powinna odpowiadać wielkości ustalonej krzywdy, ponieważ w przybliżeniu świadczenie stanowić ma ekwiwalent utraconych dóbr.

Biorąc wszystkie powyższe wskazania pod uwagę, Sąd uznał, że krzywda, jakiej doznała powódka powinna być zrekompensowana zapłatą przez pozwaną kwoty 5 000 zł. O. J. w chwili pożaru miała 5 lat, wprawdzie wskutek samego pożaru nie doznała obrażeń, a będący skutkiem wyskoczenia z okna na pierwszym piętrze powierzchowny uraz powłok głowy nie spowodował większych dolegliwości, które na dodatek były krótkotrwałe (okres ich odczuwania przez powódkę nie przekroczył kilku tygodni), to jednak ujawniające się później zaburzenia w sferze psychicznej miały już znacznie poważniejszy charakter i utrzymywały się wielokrotnie dłużej. Jak ustalono, powódka po pożarze stała się lękliwa, płacziwa, bała się spać samodzielnie i przy wyłączonym świetle. Utrzymujące się u powódki przez dłuższy czas po pożarze lęki związane z zaburzonym poczuciem bezpieczeństwa, aktywizowały się zwłaszcza podczas nieobecności lub spodziewanej nieobecności rodzica oraz przy skojarzeniach mających cechy zdarzenia. Mimo upływu kilku lat od zdarzenia u powódki nadal utrzymuje się niepokój związany z otwartym ogniem, nasilający się, gdy małaletnia znajduje się lub może znaleźć w jego sąsiedztwie, a także przy wyobrażeniu zagrożenia związanego z ogniem. Małaletnia reaguje wówczas zwiększonym napięciem emocjonalnym, odczuciem niepokoju i doświadcza

obaw o swoje bezpieczeństwo, co jest czynnikiem spustowym do reakcji stresowej. Aktualnie reakcje te mają niewielkie nasilenie ale są nadal zauważalne. W związku z tą reakcją powódka unika niektórych sytuacji społecznych, aktywności typowych dla jej wieku i etapu edukacji. Choć obecnie powódka, mimo dyskomfortu, uczestniczy w tego typu aktywnościach, to jednak opisana reakcja spustowa nadal jej towarzyszy Wskazane okoliczności, zdaniem Sądu, nakazywały uwzględnienie żądania pozwu do kwoty 5 000 zł. Zważywszy na wiek powódki i fakt, iż nie ma ona żadnego majątku, a pozostaje na wyłączonym utrzymaniu matki Sąd przyjął, że kwotę należnego jej odszkodowania można określić poprzez pomocnicze odwołanie się do przeciętnych miesięcznych kosztów utrzymania małoletniej osoby w jej wieku. Nie oznacza to oczywiście, że wielkość doznanej przez powódkę krzywdy może być ustalona poprzez wyrażenie jej jako krotności kwoty miesięcznych kosztów utrzymania powódki, jednak ta właśnie wielkość może być przyjęta jako punkt odniesienia przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia. Należy w tym miejscu zaznaczyć, że w postępowaniu, został przeprowadzony dowód z opinii biegłego psychologa, który jednak, z uwagi na zakres specjalności powołanego biegłego, nie doprowadził do ustalenia czy i ewentualnie jaki trwały uszczerbek na zdrowiu wystąpił u powódki wskutek stresu związanego z pożarem. Brak tego ustalenia w istotnym stopniu utrudnił ocenę w kwestii wysokości należnego powódce zadośćuczynienia i stanowił ważny powód, dla którego Sąd zdecydował się na posłużenie się uproszczeniem, polegającym na odwołaniu się do przeciętnych kosztów miesięcznego utrzymania powódki. W opinii Sądu koszty te średnio te mogą wynosić około 500-600 zł co, zważywszy, że dolegliwości spowodowane stresem mającym związek z pożarem odczuwała ona przez około kilka do kilkunastu, prowadziło do wniosku, że powinna otrzymać zadośćuczynienie w wysokości 5 000 zł. Podnoszony przez pozwaną argument, iż krzywda, której doznała powódka została już zrekompensowana poprzez przyznanie jej i jej matce określonych świadczeń w ramach pomocy społecznej był nietrafny. W tym względzie Sąd zauważa bowiem, że żadne ze świadczeń przyznanych powódce nie miało charakteru zadośćuczynienia tj. kompensaty za przeżyty ból, strach, cierpienie itp. Co więcej należy też mieć na uwadze, że udzielanie przez pozwaną pomocy osobom poszkodowanym wskutek pożaru, następowało w ramach wypełniania przez Gminę ciążących na niej z mocy prawa obowiązków, zaś część pomocy, którą otrzymywały osoby poszkodowane pochodziła ze zbiorów publicznych i darowizn oraz ze środków Skarbu Państwa, a więc nie stanowiła świadczenia pochodzącego bezpośrednio od pozwanej, a jedynie przez pozwaną dystrybuowanego. Dlatego też, mimo ustalenia, że powódka otrzymała już pomoc, o łącznej wartości przekraczającej 10 000 zł, Sąd nie uznał tego za okoliczność uzasadniającą oddalenie powództwa.

W tym stanie rzecz, na podstawie powołanych wyżej przepisów, tytułem zadośćuczynienia zasądzono od pozwanej na rzecz powódki kwotę 5 000 zł, a w pozostałej części powództwo oddalono.

Na podstawie przepisu art. 481 §1 i 2 kc w związku z przepisem art. 455 kc od kwoty przyznanego powódce świadczenia pieniężnego zasądzono również odsetki w wysokości ustawowej, liczone od dnia wniesienia pozwu tj. od 3 października 2014r.

Jednocześnie Sąd nie uznał za uzasadniony wniosek pozwanej o rozłożenie płatności na raty. W tym względzie Sąd miał na uwadze przede wszystkim fakt, że kwota przyznanego powódce świadczenia jest niewielka (5 000 zł) i, co za tym idzie nawet będąca w trudnej sytuacji finansowej pozwana Gmina K. jest w stanie spełnić je jednorazowo. Jak wynika z załączonego do pisma pełnomocnika pozwanej Planu Postępowania Naprawczego dzień 30 września 2015r. Gmina z zaplanowanych dochodów w kwocie ponad 50 milionów złotych osiągnęła dochody w wysokości ponad 32 milionów złotych. Nawet uwzględniając, że zrealizowane na ten sam dzień wydatki wyniosły ponad 5 tysięcy złotych więcej nie sposób uznać, że wydatkowanie kwoty 5 000 zł w formie jednorazowego świadczenia wypłaconego powódce mogłoby mieć jakiegokolwiek zauważalne znaczenie dla stanu finansów jednostki samorządu terytorialnego, jaka jest pozwana. Dalej pamiętać należy, że od daty zdarzenia do chwili orzekania w niniejszej sprawie upłynęło ponad 7 lat co, z jednej strony umożliwiało pozwanej przygotowanie się do poniesienia kosztów związanych z ewentualnymi wypłatami dla poszkodowanych, a z drugiej sprzeciwia się dalszemu odwlekaniu w czasie wypłaty świadczenia należnego powódce.

Z uwagi na wynik procesu, w którym żądanie powódki uwzględnione zostało w 71,5% o kosztach procesu orzeczono na podstawie przepisu art. 100 zdanie pierwsze kpc, dokonując ich stosunkowego rozdzielenia między strony procesu, co doprowadziło do zasądzenia na rzecz powódki od pozwanej kwoty 1 222,80 zł, albowiem powódka poniosła koszty

procesu w postaci: opłaty od pozwu w wysokości 350 zł , wynagrodzenia pełnomocnika procesowego w wysokości 1 200 zł, opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł, przyznanego świadkowi zwrotu kosztów dojazdu w wysokości 80 zł oraz wykorzystanej części zaliczki na koszty opinii biegłej w wysokości 541,52 zł. Ponadto na podstawie przepisu 84 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych zarządzono zwrot na rzecz powódki niewykorzystanej części zaliczki w kwocie 378,48 zł.

Z opisanych już wyżej powodów, wynikających z oceny sytuacji finansowej pozwanej, Sąd nie przychylił się do wniosku pozwanej o nie obciążanie jej kosztami procesu poniesionymi przez powódkę.